YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

17 päivänä toukokuuta 2001 *

Asiassa C-450/98 P,

International Express Carriers Conference (IECC), kotipaikka Geneve (Sveitsi), edustajinaan avocat E. Morgan de Rivery, avocat J. Derenne ja avocat M. Cunningham, prosessiosoite Luxemburgissa,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (laajennettu kolmas jaosto) yhdistetyissä asioissa T-133/95 ja T-204/95, IECC vastaan komissio, 16.9.1998 antaman tuomion (Kok. 1998, s. II-3645) kumoamista siltä osin kuin se koskee asiaa T-204/95 ja asian T-133/95 78—83 kohtaa,

valittajan vastapuolena ja muina asianosaisina

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään K. Wiedner, avustajanaan N. Forwood, QC, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

Deutsche Post AG, edustajanaan Rechtsanwalt D. Schroeder, prosessiosoite Luxemburgissa,

Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta,

The Post Office

ja

La Poste,

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti G. C. Rodríguez Iglesias, jaostojen puheenjohtajat A. La Pergola ja M. Wathelet sekä tuomarit J.-P. Puissochet, P. Jann, L. Sevón, N. Colneric, S. von Bahr ja C. W. A. Timmermans (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kirjaaja: apulaiskirjaaja H. von Holstein,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan International Express Carriers Conferencen (IECC), edustajinaan E. Morgan de Rivery, J. Derenne ja M. Cunningham, komission, asiamiehenään K. Wiedner, avustajanaan barrister C. Quigley, ja Deutsche Post AG:n, edustajanaan D. Schroeder, 14.11.2000 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 11.1.2001 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 International Express Carriers Conference (jäljempänä IECC) on yhteisöjen tuomioistuimeen 8.12.1998 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-133/95 ja T-204/95, IECC vastaan komissio, 16.9.1998 antamaan tuomioon (Kok. 1998, s. II-3645; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi komission 6.4.1995 tekemän IECC:n kantelua koskevan päätöksen kaupallista fyysistä ABA-edelleenpostitusta koskevilta osin ja hylkäsi IECC:n kanteet muilta osin.

Riidan perustana olevat tosiseikat

2 IECC on tiettyjen pikalähetyspalveluja tarjoavien yritysten etuja valvova järjestö. Sen jäseninä olevat yksityiset toimijat tarjoavat muun muassa edelleenpostitukseksi kutsuttuja palveluita, mikä tarkoittaa valtiosta A peräisin olevan postin kuljettamista valtion B alueelle, jossa se jätetään johonkin kansallisen postilaitoksen postitoimipaikkaan kannettavaksi lopulliselle vastaanottajalle tässä valtiossa (ABB-edelleenpostitus) tai edelleen kohti valtiota A (ABA-edelleenpostitus) tai C (ABC-edelleenpostitus).

3 Edelleenpostitus mahdollistaa sen, että merkittävät ulkomaanpostin lähettäjät voivat valita sen kansallisen postihallinnon tai ne kansalliset postihallinnot, jotka tarjoavat parhaimman palvelun edullisimpaan hintaan ulkomaanpostin jakamiseksi. Tästä seuraa, että yksityisten toimijoiden välityksellä edelleenpostituksen seurauksena kansalliset postilaitokset joutuvat kilpailemaan keskenään kansainvälisen postin jakelusta.

4 IECC teki 13.7.1988 kantelun komissiolle 6 päivänä helmikuuta 1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17 (perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus) (EYVL 1962, 13, s. 204) 3 artiklan 2 kohdan nojalla.

5 Kantelussa oli kaksi osaa, joista ensimmäinen perustui perustamissopimuksen 85 artiklaan (josta on tullut EY 81 artikla) ja jälkimmäinen perustamissopimuksen 86 artiklaan (josta on tullut EY 82 artikla).

6 Kantelunsa ensimmäisessä osassa IECC väitti, että tietyt Euroopan yhteisöön kuuluvien valtioiden kansalliset postilaitokset olivat tehneet lokakuussa 1987 Bernissä joidenkin yhteisön ulkopuolisten valtioiden kansallisten postilaitosten kanssa päätemaksujen yhdenmukaistamista koskevan sopimuksen, jota nimitettiin CEPT-sopimukseksi.

7 Kantelunsa jälkimmäisessä osassa, jolla yksin on merkitystä nyt käsiteltävänä olevan valituksen osalta, IECC syytti tiettyjä kansallisia postilaitoksia siitä, että ne sovelsivat Yhdistyneiden kansakuntien puitteissa 10.7.1984 tehdyn Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan perusteella kansallisten postimarkkinoiden jakamiseen tähtäävää järjestelmää. IECC väitti, että Ison-Britannian, Saksan ja Ranskan postilaitokset, eli The Post Office, Deutsche Post AG (jäljempänä Deutsche Post) ja La Poste, yrittivät muun muassa saada kaupalliset yhtiöt luopumaan IECC:n jäsenten kaltaisten edelleenpostitusta harjoittavien yksityisten

yhtiöiden tarjoamista palveluista tai saada muut kansalliset postilaitokset luopumaan yhteistyöstä tällaisten yksityisten toimijoiden kanssa.

8 Kantelu koski erityisesti sitä, miten eräät kansalliset postilaitokset toimivat, kun ne Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan perusteella keskeyttivät edelleenpostituksen, vaativat muita kansallisia postilaitoksia keskeyttämään edelleenpostituksen ja varoittivat asiakkaita siitä, että niiden edelleenpostitus voidaan keskeyttää, ja että niiden tarkoitus oli näin rajoittaa edelleenpostituksesta johtuvaa kilpailua.

9 Maailman postiliiton vuoden 1984 yleissopimuksen 23 artiklassa, josta on tullut Maailman postiliiton vuoden 1989 yleissopimuksen 25 artikla, määrätään seuraavaa:

"1. Mikään jäsenmaa ei ole velvollinen kuljettamaan eikä jakamaan vastaanottajille kirjelähetyksiä, joita ketkä tahansa sen alueella vakinaisesti asuvat lähettäjät jättävät postiin tai postituttavat vieraassa maassa hyötyäkseen siellä sovellettavista alemmista maksuista. Sama koskee tällaisia suurina määrinä postitettavia lähetyksiä, suoritetaanpa tällaiset postitukset sitten alemmista maksuista hyötymistarkoituksessa tai ei.

2. Pykälä 1 soveltuu erotuksetta joko lähettäjän asuinmaassa valmistettuihin lähetyksiin, jotka kuljetetaan tämän jälkeen rajan yli, tai vieraassa maassa valmistettuihin lähetyksiin.

3. Asianomaisella postilaitoksella on oikeus joko palauttaa lähetykset lähtömaahan tai periä niistä kotimaan maksut. Jos lähettäjä kieltäytyy maksamasta näitä maksuja, voi postilaitos käsitellä lähetyksiä kotimaan lainsäädännön mukaisesti.

4. Mikään jäsenmaa ei ole velvollinen hyväksymään, kuljettamaan eikä jakamaan vastaanottajille kirjelähetyksiä, joita ketkä tahansa lähettäjät ovat jättäneet postiin tai postituttaneet suurina määrinä muussa kuin siinä maassa, missä niiden kotipaikka on. Asianomaisilla postilaitoksilla on oikeus palauttaa tällaiset lähetykset lähtömaahan tai antaa ne lähettäjille maksamatta takaisin suoritettua maksua."

Asian käsittely komissiossa ja riidanalaisen päätökset

10 IECC vaati 13.7.1988 tekemässään kantelussa komissiota tekemään sellaisen kieltopäätöksen, jonka nojalla kansalliset postilaitokset olisivat voineet, ja niillä olisi todellisuudessa ollut velvollisuus, poistaa sen kustannuksiin perustuvan hyödyn, joka edelleenpostitukselle koitui siitä, että päätemaksujen vuoksi postihallinnot saavat liian suuren tai liian pienen korvauksen ulkomaanpostin todellisista jakelukustannuksista, mutta jossa olisi samalla kielletty kansallisia postilaitoksia rajoittamasta tai vääristämästä edelleenpostituksesta johtuvaa kilpailua, kun edelleenpostitus tarjoaa muita etuja kustannusten tai palvelujen muodossa.

11 Kantelussa mainitut kansalliset postilaitokset antoivat vastauksensa komission esittämiin kysymyksiin marraskuussa 1988. IECC oli tiiviissä kirjeenvaihdossa komission kilpailuasiain pääosaston (PO IV) eri virkamiesten sekä komission jäsenten Bangemannin ja Brittanin kabinettien kanssa kesäkuun 1989 ja helmikuun 1991 välisenä aikana.

12 Komissio ilmoitti 18.4.1991 IECC:lle, että se "oli päättänyt aloittaa asetuksen N:o 17 — — säännösten mukaiset tutkimukset EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdan ja 86 artiklan perusteella". Se ilmoitti IECC:lle 7.4.1993 antaneensa 5.4.1993 väitetiedoksiannon, joka oli tarkoitus toimittaa asianomaisille kansallisille postilaitoksille.

13 Komissio osoitti 23.9.1994 IECC:lle neuvoston asetuksen N:o 17 19 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetyistä kuulemisista 25 päivänä heinäkuuta 1963 annetun komission asetuksen N:o 99/63/ETY (EYVL 1963, 127, s. 2268) 6 artiklan mukaisen kirjeen, jossa se ilmoitti sähköisen ABA-edelleenpostituksen keskeyttämisen osalta, että "[komissio] pitää tätä toimintaa erittäin vakavana ja aikoo saada tällaiset väärinkäytökset loppumaan".

14 Komissio lähetti 17.2.1995 IECC:lle muun muassa asetuksen N:o 99/63 6 artiklan mukaisen kirjeen, jossa se ilmoitti ne syyt, minkä vuoksi se ei katsonut voivansa hyväksyä IECC:n kantelua postin kulun keskeyttämisestä Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan perusteella. IECC toimitti komissiolle 22.2.1995 kyseistä kirjettä koskevat huomautuksensa.

15 Komissio osoitti 6.4.1995 IECC:lle ensimmäisen päätöksen, joka koski IECC:n tekemän kantelun toista osaa, jossa oli kyse postin kulun keskeyttämisestä Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan perusteella (jäljempänä ensimmäinen riidanalainen päätös).

16 Ensimmäisessä riidanalaisessa päätöksessä komissio totesi muun muassa seuraavaa:

"4. Huomautuksissa, jotka asianajajanne —— on sittemmin esittänyt 22.2.1995, ei mainittavilla perusteilla voida katsoa esitetyn mitään sellaista, minkä vuoksi komission olisi jäljempänä mainituista syistä perusteltua muuttaa kantaansa. Tämän kirjeen tarkoituksena on ilmoittaa teille komission lopullisesta päätöksestä niiden väitteiden suhteen, joita tekemässänne kantelussa on esitetty Maailman postiliiton yleissopimuksen [23] artiklaan perustuvasta postin kulun keskeyttämisestä.

5. Komission teille 17.2.1995 osoittamassa, asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklan mukaisessa kirjeessä on esitetty pääsääntöisesti neljä erilaista postilähetystä, joita on keskeytetty Maailman postiliiton yleissopimuksen perusteella, eli kaupallinen fyysinen ABA-edelleenpostitus, epäkaupallinen tai yksityinen fyysinen ABA-edelleenpostitus, niin kutsuttu sähköinen ABA-edelleenpostitus — — ja tavanomainen valtion rajat ylittävä postilähetys — — .

6. Fyysisen kaupallisen ABA-edelleenpostituksen osalta komissio toteaa, että mikäli kaupallisessa tarkoituksessa tapahtuvalla valtion B asukkaiden postin keräämisellä edelleenpostitettavaksi valtion A alueella valtiossa B sijaitsevalle lopulliselle vastaanottajalle kierretään valtionsisäistä postin jakelua koskevaa kansallista monopolia, nimittäin valtion B lainsäädännön mukaista monopolia, kyseisen postin keskeyttämistä sen palatessa takaisin valtioon B voidaan tässä tilanteessa pitää oikeutettuna eikä se siten ole EY:n perustamissopimuksen 86 artiklassa tarkoitettua määräävän aseman väärinkäyttöä. — — Komissio on — — huomannut erityisesti, että tällainen kansallisen monopolin kiertäminen on 'tuottoisaa juuri sen vuoksi, että päätemaksut ovat tällä hetkellä epätasapainoisia', ja että jonkinlaisen suojan antaminen on siten perusteltua tässä vaiheessa — — .

7. Epäkaupallisen fyysisen ABA-edelleenpostituksen, niin kutsutun sähköisen edelleenpostituksen sekä tavanomaisen valtion rajat ylittävän postin keskeyttämisen osalta komissio katsoo, että koska IECC:n jäsenet eivät ole mukana tämänkaltaisiin postilähetyksiin liittyvässä toiminnassa, näiden lähetysten keskeyttäminen ei vaikuta jäsenten kaupalliseen toimintaan eikä niillä siten ole asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua oikeutettua intressiä kannella komissiolle kilpailusääntöjen rikkomisesta.

— — Komission mukaan — — niin kutsuttu sähköinen edelleenpostitus tapahtuu seuraavalla tavalla: monikansallinen yritys, esimerkiksi pankki, — — perustaa painatus- ja postitustoiminnan keskuksen tiettyyn jäsenvaltioon A; kaikista pankin tytäryhtiöistä ja sivuliikkeistä lähetetään sähköisesti tietoa tähän keskukseen, jossa tieto muunnetaan fyysiseksi postilähetykseksi, esimerkiksi

tiliotteiksi, jotka vielä käsitellään siten, että ne voidaan frankeerata ja jättää paikalliseen postitoimipaikkaan — — .

— — Mikään ei komission mukaan osoita, että IECC:n jäsenet voisivat olla mukana tämänkaltaisessa järjestelyssä — —.

8. Edellä esitetyn perusteella komissio ilmoittaa, että asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdan perusteella 13.7.1988 tekemänne kantelu hylätään kaupallisen fyysisen ABA-edelleenpostituksen, epäkaupallisen fyysisen ABA-edelleenpostituksen, sähköisen edelleenpostituksen ja tavanomaisen valtion rajat ylittävän postin keskeyttämistä koskevilta osin."

17 Komissio osoitti 12.4.1995 IECC:lle asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklan mukaisen kirjeen, joka koski kilpailusääntöjen soveltamista ABC-edelleenpostituksen keskeyttämiseen. IECC vastasi 9.6.1995 tähän kirjeeseen.

18 Komissio teki 14.8.1995 lopullisen päätöksen, joka koski tiettyjen kansallisten postilaitosten suorittamaa ABC-edelleenpostituksen keskeyttämistä (jäljempänä toinen riidanalainen päätös) ja jossa se totesi muun muassa seuraavaa:

"A) ABA-edelleenpostituksen keskeyttäminen

3. — — Teille on toimitettu 6.4.1995 päivätty kirje, — — jossa todetaan, että kantelunne hylättiin kaupallisen fyysisen ABA-edelleenpostituksen, epäkaupallisen fyysisen ABA-edelleenpostituksen, sähköisen edelleenpostituksen ja tavanomaisen valtion rajat ylittävän postin keskeyttämistä koskevilta osin — — .

— —

B) ABC-edelleenpostituksen keskeyttäminen

6. [IECC:n] 9.6.1995 päivätyssä kirjeessä väitetään, että i) komissiolla ei ole toimivaltaa tehdä uutta päätöstä tästä asiasta ja että ii) vaikka komissio olisikin toimivaltainen, kantelun hylkääminen tältä osin — — ei olisi asianmukaista tietyillä perusteilla.

— —

11. Post Office on vakuuttanut komissiolle 21.4.1989, että se ei ollut käyttänyt eikä aikonut tulevaisuudessakaan käyttää Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan 4 kohtaan perustuvaa toimivaltaa. Bundestpost Postdienst puolestaan on ilmoittanut komissiolle 10.10.1989, että se ei enää sovella kyseistä 23 artiklan 4 kohtaa jäsenvaltioiden väliseen ABC-edelleenpostitukseen — — .

— —

13. Vaikka komissio voikin tehdä muodollisen kieltopäätöksen jo päättyneestä kilpailua rajoittavasta toiminnasta, se ei ole tähän velvollinen vaan se päättää tällaisen toimen tarpeellisuudesta tapauskohtaisesti asiaa koskevien erityis-

piirteiden perusteella. Esillä olevassa asiassa ei ole esitetty mitään näyttöä siitä, että IECC:n vuonna 1988 tekemässä kantelussa — — tarkoitetut kaksi postilaitosta eivät olisi noudattaneet komissiolle vuonna 1989 antamiaan sitoumuksia pidättyä 23 artiklan 4 kohdan soveltamisesta ABC-edelleenpostitukseen — — .

14. Komissio korostaa, että Maailman postiliiton yleissopimuksen 23/25 artiklan olemassaolo ei sellaisenaan välttämättä ole yhteisön kilpailusääntöjen vastaista: vain se, että käytetään 23/25 artiklan tarjoamaa mahdollisuutta toimia, voi tietyissä olosuhteissa — eli jäsenvaltioiden välillä — merkitä näiden sääntöjen rikkomista. — —

15. IECC:n esittämä vaatimus, jolla pyritään siihen, että asianomaisille postihallinnoille määrätään ankarat seuraamukset, jotta ne lopettaisivat yhteisön kilpailusääntöjen rikkomisen, ei ole asianmukainen, koska IECC ei ole voinut näyttää, että rikkomiset jatkuvat tai että on olemassa todellinen vaara siitä, että niihin ryhdytään uudelleen.

— —

18. — — La Poste on esittänyt vastauksensa 24.10.1990 toistaen kantansa siitä, että — — [Maailman postiliiton yleissopimuksen] 23 artiklan soveltaminen oli oikeutettua yhteisön oikeuden kannalta. Asiaa on tämän jälkeen käsitelty väitetiedoksiannossa, koska La Poste on ollut edelleen sitä mieltä, että kyseinen toiminta ei ollut vastoin yhteisön oikeutta.

19. Esillä olevassa asiassa komissio ei pidä tarpeellisena La Postea koskevan kieltopäätöksen tekemistä, ottaen huomioon kyseisen toiminnan yksittäisyys ja sen uusimista koskevan näytön puuttuminen.

20. On korostettava, että komissiolla ei ole tiedossaan muita tapauksia, joissa Ranskan postihallinto olisi postin kulun keskeyttämiseksi soveltanut Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklaa TNT:n 10.10.1989 päivätyssä kirjeessään mainitseman tapauksen tai vuoden 1993 väitetiedoksiannon jälkeen. Kuten edellä on todettu, komissio ei ole enää velvollinen tekemään muodollista kieltopäätöstä sellaisen kilpailunvastaisen toiminnan osalta, joka on jo päättynyt, vaan se voi ratkaista, onko tällaisen päätöksen tekemiseen tarvetta asiaa koskevien erityispiirteiden perusteella. Koska kyseessä oleva postin kulun keskeyttäminen, johon Ranskan postihallinto on ryhtynyt, näyttää jääneen yksittäiseksi tapaukseksi, komissio ei katso, että sen olisi ryhdyttävä muihin toimenpiteisiin."

Asian käsittely ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

19 IECC vaati ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 20.6.1995 jättämällään kanteella, joka merkittiin rekisteriin numerolla T-133/95, EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 230 artikla) nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan ensimmäisen riidanalaisen päätöksen.

20 IECC vaati ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 28.10.1995 jättämällään kanteella, joka merkittiin rekisteriin numerolla T-204/95, EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan toisen riidanalaisen päätöksen.

21 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 50 artiklan mukaisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti asianosaisia kuultuaan yhdistää asiat T-133/95 ja T-204/95 tuomion antamista varten.

22 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi valituksenalaisella tuomiolla ensimmäisen riidanalaisen päätöksen kaupallista fyysistä ABA-edelleenpostitusta koskevilta osin ja hylkäsi kanteet muilta osin.

23 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi kaikki kanneperusteet, jotka koskivat joko perustelujen puuttumista tai puutteellisuutta ensimmäisen riidanalaisen päätöksen (valituksenalaisen tuomion 67—70 kohta) sekä toisen riidanalaisen päätöksen osalta (valituksenalaisen tuomion 121 ja 125—131 kohta).

24 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi myös valittajan väitteen, jonka mukaan komissio oli syyllistynyt riidanalaisia päätöksiä tehdessään harkintavallan väärinkäyttöön (valituksenalaisen tuomion 188—196 kohta) ja loukannut eräitä yleisiä oikeusperiaatteita (valituksenalaisen tuomion 202—206 kohta).

25 Etenkin ensimmäisen riidanalaisen päätöksen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi väitteet, joilla pyrittiin osoittamaan, että komissio oli tul-

kinnut väärin asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdan b alakohtaa katsoessaan, että IECC:n jäsenillä ei ollut perusteltua intressiä kannella kansallisten postilaitosten lainvastaisiksi väitetyistä menettelytavoista sähköisessä ABA-edelleenpostituksessa (valituksenalaisen tuomion 78—83 kohta).

26 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hyväksyi sitä vastoin osittain valittajan kanneperusteen, joka koski perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan rikkomista, ja totesi, että komissio oli tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että kaupallisen ABA-edelleenpostituksen keskeyttämiset eivät olleet perustamissopimuksen 86 artiklassa tarkoitettua väärinkäyttöä, ja kumosi näin ollen ensimmäisen riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin se koski kaupallista fyysistä ABA-edelleenpostitusta (valituksenalaisen tuomion 94—107 kohta).

27 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin, joka oli hylännyt valittajan esittämät riidanalaisten päätösten ulottuvuutta koskevat väitteet ja katsonut, että ensimmäisessä riidanalaisessa päätöksessä ei ollut kyse komission lopullisesta arvioinnista ABC-edelleenpostitukseen liittyvästä osasta kantelua (valituksenalaisen tuomion 58—62 kohta), hylkäsi erityisesti toisen riidanalaisen päätöksen osalta väitteet, joiden mukaan 12.4.1995 päivätty kirje ja toinen riidanalainen päätös olivat mitättömiä (valituksenalaisen tuomion 116—118 kohta).

28 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi myös väitteet, joiden mukaan komissio oli tehnyt ilmeisiä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia arviointivirheitä arvioidessaan kantelussa tarkoitettujen kansallisten postilaitosten toimintaa ABC-edelleenpostituksessa (valituksenalaisen tuomion 145—165 kohta).

29 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei hyväksynyt myöskään samankaltaisia väitteitä, jotka koskivat sitä, miten Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklaa oli arvioitu perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan kannalta (valituksenalaisen tuomion 169—172 kohta ja 176—177 kohta), ja jätti näin ollen kumoamatta toisen riidanalaisen päätöksen.

30 Komissio velvoitettiin korvaamaan IECC:n oikeudenkäyntikulut asiassa T-133/95, IECC velvoitettiin korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut asiassa T-204/95 ja väliintulijat velvoitettiin vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan molemmissa asioissa.

Valitus

31 Valituksessaan IECC vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen tuomion siltä osin kuin se koskee asiaa T-204/95 ja asian T-133/95 78—83 kohtaa;

— ratkaisee asian T-133/95 EY:n tuomioistuimen perussäännön 54 artiklan mukaisesti ja kumoaa ensimmäisen riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin siinä todetaan, että sähköinen ABA-edelleenpostitus ei koske IECC:n perusteltua etua, ja hylätään perustelematta ABC-edelleenpostitusta koskeva kantelu;

— ratkaisee asian T-204/96 EY:n tuomioistuimen perussäännön 54 artiklan mukaisesti ja toteaa toisen riidanalaisen päätöksen mitättömäksi tai toissijaisesti kumoaa sen;

— velvoittaa Deutsche Postin korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jotka ovat aiheutuneet sen väliintulosta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, sekä oikeudenkäyntikulut, jotka ovat aiheutuneet Deutsche Postin vastauskirjelmään vastaamisesta ja joista valittaja on vastannut;

— velvoittaa komission korvaamaan asiassa T-204/95 aiheutuneet oikeudenkäyntikulut ja asiassa T-133/95 aiheutuneet oikeudenkäyntikulut siinä tapauksessa, että valituksenalainen tuomio kumotaan osittain, sekä tästä oikeudenkäynnistä aiheutuvat oikeudenkäyntikulut;

— velvoittaa oikeudenkäyntiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa väliintulijoina osallistuneet korvaamaan kantajalle ne ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut, jotka johtuvat niiden osallistumisesta kyseiseen oikeudenkäyntiin;

— toissijaisesti määrää, jollei se ratkaise asiaa, että oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin, ja palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen.

32 IECC esittää valituksensa tueksi seitsemän valitusperustetta. Ensimmäinen näistä koskee asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdan b alakohdan rikkomista. Toisen

valitusperusteen mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut väärin ja vääristellyt erityisesti ensimmäistä riidanalaista päätöstä. Kolmas valitusperuste koskee yhteisön oikeudessa tarkoitetun mitättömän toimen oikeudellisen käsitteen virheellistä tulkintaa. Neljännessä valitusperusteessa, joka jakautuu kolmeen osaan, IECC väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen soveltaessaan yhteisön edun oikeudellista käsitettä. Viides valitusperuste koskee EY:n perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan rikkomista, kun näitä luetaan yhdessä EY:n perustamissopimuksen 3 artiklan g kohdan (josta on muutettuna tullut 3 artiklan 1 kohdan g alakohta), EY:n perustamissopimuksen 89 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 85 artikla) ja EY:n perustamissopimuksen 155 artiklan (josta on tullut EY 211 artikla) kanssa. Kuudennessa valitusperusteessa väitetään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oikeudelliset perustelut ovat ristiriitaisia ja puutteellisia, mikä merkitsee, että valituksenalaiseen tuomioon liittyy perusteluvirhe. Seitsemäs valitusperuste perustuu harkintavallan väärinkäyttöä koskevan oikeudellisen käsitteen virheelliseen tulkintaan.

33 Komissio ja Deutsche Post vaativat, että yhteisöjen tuomioistuimen on jätettävä valitus osittain tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat, ja hylättävä se osittain perusteettomana, sekä velvoittaa IECC:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Ensimmäinen valitusperuste

34 Ensimmäisessä valitusperusteessaan valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen tulkitessaan asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdan b alakohtaa. Sen mielestä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt valituksenalaisen tuomion 78—83 kohdassa virheen hylätessään valittajan väitteen, jonka mukaan komissio oli tulkinnut väärin kyseistä säännöstä katsoessaan, ettei IECC:n jäsenillä ollut perusteltua intressiä kannella kansallisten postilaitosten lainvastaisiksi väitetyistä menettelytavoista sähköisessä ABA-edelleenpostituksessa, sellaisena kuin se on määritelty ensimmäisessä riidanalaisessa päätöksessä.

35 Valittaja huomauttaa, että asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaan jokainen, joka voi osoittaa asian koskevan oikeuttaan, voi tehdä kan-

telun perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan rikkomisesta, ja väittää, että kansallisten postilaitosten toimenpiteet sähköisessä edelleenpostituksessa koskivat sen jäseniä neljästä eri syystä. Valittaja toteaa ensimmäiseksi, että kaikki Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklaan perustuvat edelleenpostituksen keskeyttämiset loukkaavat sen jäsenten etuja, koska näiden toimenpiteiden tavoitteena on suojata kansallisia postilaitoksia CEPT-sopimuksen kielteisiltä seurauksilta. Se vetoaa toiseksi siihen, että myös IECC:n jäsenten toiminnan voidaan katsoa kuuluvan sähköisen ABA-edelleenpostituksen käsitteen alaan, sellaisena kuin kansalliset postilaitokset ovat sitä tulkinneet, erityisesti silloin, kun sähköistä ABCA-edelleenpostitusta pidetään ABA-edelleenpostituksena. Valittaja väittää kolmanneksi, että jopa IECC:hen kuulumattomiin toimijoihin kohdistuvilla keskeyttämisillä voi keskeyttämisiin liittyvän yleisen painostuksen vuoksi olla vaikutuksia IECC:n jäsenten asiakkaisiin. Valittaja toteaa neljänneksi komission myöntäneen, että asia koskee IECC:n perusteltua etua, koska komissio on jo noin seitsemän vuoden ajan hyväksynyt IECC:n neuvottelukumppanikseen postipalveluiden alalla ja erityisesti ABA-edelleenpostitukseen liittyvissä kysymyksissä.

36 Tältä osin on todettava, että neljässä valittajan esittämässä väitteessä toisen väitteen ABCA-edelleenpostitusta koskevaa osaa lukuun ottamatta vedotaan sellaisiin uusiin seikkoihin, joita ei ole esitetty ensimmäisessä oikeusasteessa. Työjärjestyksen 113 artiklan 2 kohdan nojalla niitä ei voida näin ollen ottaa tutkittavaksi tämän muutoksenhaun yhteydessä.

37 Toisen väitteen ABCA-edelleenpostitusta koskevasta osasta on huomautettava, että siinä tyydytään vain toistamaan se, mitä valittaja on jo todennut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ilmoittamatta kuitenkaan sen tarkemmin, minkä virheen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt siinä arvioinnissaan, jonka perusteella se hylkäsi valittajan väitteet valituksenalaisen tuomion 82 kohdassa. Toisen väitteen tätä osaa ei siis voida myöskään ottaa tutkittavaksi.

38 Ensimmäinen valitusperuste on näin ollen jätettävä tutkimatta kokonaisuudessaan, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

Toinen valitusperuste

39 Toisessa valitusperusteessaan valittaja väittää, että hylätessään valituksenalaisen tuomion 58—62 kohdassa valittajan väitteen, jonka mukaan ensimmäinen riidanalainen päätös koski ABA-edelleenpostituksen lisäksi myös ABC-edelleenpostitusta, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on vääristellyt niiden neljän asiakirjan merkitystä, jotka sille on esitetty ja jotka olivat komission 17.2.1995 päivätty kirje, valittajan 22.2.1995 päivätty kirje, ensimmäinen riidanalainen päätös ja komission vastine, sekä tehnyt oikeudellisen virheen tulkitessaan ensimmäistä riidanalaista päätöstä.

40 Tältä osin riittää, kun todetaan, että ne valittajan esittämät väitteet, joissa toistetaan pääosin jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetyt perustelut, eivät sisällä vakavasti otettavaa osoitusta siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käytettävissä olleita harkinnassa huomioon otettuja seikkoja olisi vääristelty siten, että tämän pohjalta voitaisiin asettaa kyseenalaiseksi valituksenalaisen tuomion 58—62 kohdassa esitetty arviointi, jonka perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tuli siihen lopputulokseen, että ensimmäinen riidanalainen päätös koski ainoastaan ABA-edelleenpostitustoimintaa.

41 Tämä valitusperuste on näin ollen selvästi perusteeton.

Kolmas valitusperuste

42 Kolmannessa valitusperusteessaan valittaja arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on tulkinnut virheellisesti yhteisön oikeudessa tarkoitetun mitättömän toimen oikeudellista käsitettä.

43 Valittaja toteaa, että koska kantelun ABC-edelleenpostitusta koskeva osa oli jo hylätty ensimmäisellä riidanalaisella päätöksellä, toista riidanalaista päätöstä on sen mukaan pidettävä samasta aiheesta tehtynä uutena päätöksenä, mikä aiheuttaa suurta sekaannusta eri hallintovaiheiden välillä. Komission 12.4.1995 päivätty kirje ja toinen riidanalainen päätös olisi näin ollen pitänyt todeta mitättömiksi.

44 Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli siten väärässä hylätessään valituksenalaisen tuomion 116 kohdassa tämän väitteen tehottomana sillä perusteella, että valittajan päättelyn perusoletus, jonka mukaan jo ensimmäinen riidanalainen päätös koski ABC-edelleenpostitusta, olisi ollut virheellinen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli valittajan mukaan myös väärässä todetessaan valituksenalaisen tuomion 117 kohdassa, että "vaikka niiden virheiden olemassaolo vahvistettaisiinkin, joihin kantaja vetoaa esillä olevassa asiassa, kyseessä ei olisi sellainen lainvastaisuus, joka johtaisi päätöksen mitättömäksi toteamiseen".

45 Kuten se, että toinen valitusperuste on hylätty tämän tuomion 40—41 kohdassa, osoittaa, valittaja ei ole tämän muutoksenhaun yhteydessä kyennyt osoittamaan vääräksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen omaksumaa tulkintaa, jonka mukaan valittajan kantelun ABC-edelleenpostitusta koskeva osa hylättiin vasta toisella riidanalaisella päätöksellä eikä ensimmäisellä riidanalaisella päätöksellä. Näin ollen ei voida myöskään katsoa vääräksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointia, jossa se piti virheellisenä päättelyn perusoletusta siitä, että toinen riidanalainen päätös olisi ollut mitätön.

46 Kolmas valitusperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana ilman, että olisi tarpeen tarkastella sitä valittajan esittämää väitettä, joka koskee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 117 kohdassa tekemää päätelmää, sillä tätä kohtaa on joka tapauksessa pidettävä vain lisäperusteluna.

Neljäs valitusperuste

47 Neljännessä valitusperusteessaan, joka jakautuu kolmeen osaan, valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen arvioidessaan yhteisön edun oikeudellista käsitettä ja tutkiessaan oikeudellisesti sitä, miten komissio on soveltanut tätä käsitettä.

48 Tältä osin on huomautettava, että komissio on selvittänyt toisessa riidanalaisessa päätöksessään, että silloin kun on kyse kilpailusääntöjen aiemmin tapahtuneista rikkomisista, joiden osalta ei ole esitetty mitään näyttöä siitä, että niihin ryhdytään uudelleen, komission ei ole tarpeen käyttää toimivaltaansa todeta kilpailusääntöjen rikkominen. Komissio hylkäsi tästä syystä valittajan kantelun ABC-edelleenpostitusta koskevan osan.

49 Komissio väittää, ettei tätä valitusperustetta voida ottaa tutkittavaksi, koska siinä esitetään sellaisia uusia seikkoja, joita ei ole tuotu esiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vireillä olleessa oikeudenkäynnissä, ja tältä osin Deutsche Post tukee komission väitteitä.

50 On todettava, että valittaja on asettanut ensimmäisessä oikeusasteessa kyseenalaiseksi toisen riidanalaisen päätöksen perustelut niin muotoseikkojen kuin aineellistenkin seikkojen osalta ja että se on arvostellut aineelliselta kannalta muun muassa sitä, ettei kyseisiin perusteluihin sisältynyt mitään mainintaa yhteisön etua koskevasta arviointikriteeristä.

51 Näin ollen ei voida katsoa, että valittaja olisi ylittänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vireillä olleen oikeudenkäynnin rajat arvostellessaan neljännessä valitusperusteessaan sitä, miten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on soveltanut yhteisön edun käsitettä.

52 Neljäs valitusperuste voidaan näin ollen ottaa tutkittavaksi.

Ensimmäinen osa

53 Neljännen valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se on katsonut valituksenalaisen tuomion 148 kohdassa, että päättäessään, ettei kantelun tutkimista ole syytä jatkaa, komissio "ei ole velvollinen viittaamaan nimenomaisesti käsitteeseen 'yhteisön etu'" ja että "tältä osin riittää, että kyseisen päätöksen perustelut pohjautuvat tähän käsitteeseen".

54 Tältä osin on korostettava, että silloin kun komissio hylkää sille asetuksen N:o 17 3 artiklan perusteella tehdyn kantelun, sen on ilmaistava selvästi hylkäämispäätöksensä syyt ja perusteltava erityisesti arviointinsa siitä, onko kantelun tutkimista soveliasta jatkaa vai ei, riittävän täsmällisesti ja yksityiskohtaisesti siten, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on mahdollista tehokkaasti valvoa tapaa, jolla komissio on käyttänyt harkintavaltaansa määritellä asioiden tärkeysjärjestystä (asia C-119/97 P, Ufex ym. v. komissio, tuomio 4.3.1999, Kok. 1999, s. I-1341, 91 kohta). Mikään ei sen sijaan velvoita sitä viittaamaan päätöksessään nimenomaisesti yhteisön edun käsitteeseen.

55 Neljännen valitusperusteen ensimmäinen osa on näin ollen perusteeton.

Toinen osa

56 Neljännen valitusperusteen toisessa osassa valittaja väittää toissijaisesti, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut virheellisesti yhteisön edun käsitettä ja laiminlyönyt velvollisuutensa valvoa sitä, miten komissio soveltaa tätä käsitettä, koska se on hyväksynyt sen, että komissio perustelee päätöstään hylätä kantelu yhteisön edun puuttumisen vuoksi vetoamalla yhteen ainoaan arviointiperusteeseen, ja koska se on jättänyt tarkistamatta, oliko toinen riidanalainen päätös perustelujensa osalta niiden kolmen yhteisön edun arviointiperusteen mukainen, jotka on määritelty ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-24/90, Automec vastaan komissio, 18.9.1992 antaman tuomion (Kok. 1992, s. II-2223) 86 kohdassa.

57 Tältä osin on aluksi syytä todeta, että jotta komissio voi päättää kantelua koskevista jatkotoimenpiteistä, sen on harkintavaltaansa käyttäessään kiinnitettävä huomiota kaikkiin merkityksellisiin oikeudellisiin seikkoihin ja tosiseikkoihin. Sen on etenkin huolellisesti tutkittava kaikki ne tosiasiaperusteet ja oikeusperusteet, jotka kantelijat saattavat sen tietoon (asia 210/81, Demo-Studio Schmidt v. komissio, tuomio 11.10.1983, Kok. 1983, s. 3045, 19 kohta; asia 298/83, CICCE v. komissio, tuomio 28.3.1985, Kok. 1985, s. 1105, 18 kohta; yhdistetyt asiat 142/84 ja 156/84, BAT ja Reynolds v. komissio, tuomio 17.11.1987, Kok. 1987, s. 4487, 20 kohta; Kok. Ep. IX, s. 249 ja em. asia Ufex ym. v. komissio, tuomion 86 kohta).

58 Sitä vastoin koska kanteluun liittyvän yhteisön edun arviointi perustuu kunkin yksittäisen asian olosuhteisiin, ei ole syytä rajoittaa niiden arviointiperusteiden lukumäärää, joita komissio voi käyttää, eikä toisaalta ole myöskään syytä edellyttää komissiolta sitä, että se nimenomaisesti käyttäisi tiettyjä arviointiperusteita (em. asia Ufex ym. v. komissio, tuomion 79 kohta).

59 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei näin ollen ole tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan, että komissio on perustellusti antanut etusijan yhdelle ainoalle yhteisön edun arviointiperusteelle ja jättänyt tutkimatta erikseen edellä mainitussa asiassa Automec vastaan komissio annetussa tuomiossa mainitut arviointiperusteet.

60 Neljännen valitusperusteen toinen osa on näin ollen perusteeton.

Kolmas osa

61 Neljännen valitusperusteensa kolmannessa osassa valittaja väittää edelleen toissijaisesti, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut virheellisesti yhteisön edun käsitettä, koska se ei ole tutkinut asianmukaisesti sitä, olisivatko kansalliset tuomioistuimet voineet turvata riittävästi kantelijan oikeudet. Valittaja huomauttaa tältä osin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 164 kohdassa, että toinen riidanalainen päätös "ei — vaikuta kantajan oikeuteen käyttää kaikkia mahdollisia tarkoituksenmukaisina pitämiään oikeussuojakeinoja siinä tapauksessa, että se saisi todisteita siitä, että sen lainvastaisina pitämiin menettelytapoihin on ryhdytty uudelleen". Koska komissio ei ole ilmoittanut toisessa riidanalaisessa päätöksessä mitään sellaista oikeudellista seikkaa tai tosiseikkaa, joka koskee valittajan mahdollisuutta saavuttaa tavoitteensa kansallisessa tuomioistuimessa tai viranomaisessa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valittajan mielestä tehnyt oikeudellisen virheen, kun se on näin hyväksynyt sen, että komissio hylkäsi kantelun.

62 Tämä neljännen valitusperusteen viimeinen osa on osoitus siitä, että valituksenalaisen tuomion 164 kohdan riitautettua katkelmaa on tulkittu väärin. Tämä kohta ei kuulu niihin perusteluihin, joiden vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin — tutkittuaan ensin yksityiskohtaisesti sen toisen riidanalaisen päätöksen perustelut, jolla kantelu hylättiin siltä osin kuin se koski sitä, että eräät kansalliset postilaitokset keskeyttivät ABC-edelleenpostituksen — tuli siihen tulokseen, että komissio oli päätellyt oikein, ettei kantelua koskevien tutkimusten jatkaminen ollut tältä osin aiheellista kyseisten postilaitosten osalta. Vasta tämän päätelmän tehtyään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti omasta aloitteestaan, että valittajalla on tulevaisuudessa mahdollisuus käyttää kaikkia tarkoituksenmukaisina pitämiään oikeussuojakeinoja siinä tapauksessa, että sen

lainvastaisina pitämiin menettelytapoihin ryhdytään uudelleen. Tähän toteamukseen ei sisälly mitään sellaista, jota voitaisiin pitää oikeudellisena virheenä.

63 Neljännen valitusperusteen kolmas osa on siis perusteeton.

64 Neljäs valitusperuste on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.

Viides valitusperuste

65 Viidennessä valitusperusteessaan valittaja arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on tehnyt oikeudellisen virheen tulkitessaan komissiolle perustamissopimuksen 89 artiklan 1 kohdassa osoitettua tehtävää, koska se on todennut valituksenalaisen tuomion 146 kohdassa, että komissio "saattoi perustellusti päättää, mikäli se perustelee päätöksensä, että sittemmin lopetettuja menettelytapoja koskevan kantelun osalta ei ollut tarkoituksenmukaista ryhtyä toimenpiteisiin". Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämät perustelut ovat ristiriidassa sen vakiintuneen periaatteen kanssa, jonka mukaan jo lainvastaisten menettelytapojen vaikutukset sinänsä voivat vääristää edelleen kilpailua, vaikka itse menettelytavoista olisikin jo luovuttu. Esillä olevassa tapauksessa kantelun kohteena olevien menettelytapojen vaikutus edelleenpostituspalvelujen markkinoihin oli näet edelleen tuntuva. Tämä vaikutus syntyi erityisesti siitä, että kansallisilla postilaitoksilla oli pelkkä mahdollisuus ryhtyä uudelleen lainvastaisiin menettelytapoihin.

66 Deutsche Post ja komissio ovat riitauttaneet viidennen valitusperusteen tutkittavaksi ottamisen sillä perusteella, että siinä esitetään sellaisia uusia väitteitä, joita ei ole esitetty ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vireillä olleessa oikeudenkäynnissä.

67 Tältä osin riittää, kun viitataan valituksenalaisen tuomion 132—144 kohtaan, joista ilmenee selvästi, että asianosaiset ovat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittäneet näkemyksiään siitä vaarasta, että sen kaltaiset menettelytavat, joista valittaja on kannellut ja jotka koskevat ABC-edelleenpostitusta, aloitetaan uudelleen huolimatta niistä sitoumuksista, jotka asianomaiset kansalliset postilaitokset olivat antaneet.

68 Viides valitusperuste voidaan näin ollen ottaa tutkittavaksi.

69 On todettava, että valittaja on väärässä arvostellessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä on komission toiselle riidanalaiselle päätökselle esittämien perustelujen osalta tutkinut ainoastaan toteamuksen, että kantelussa lainvastaisiksi väitetyistä menettelytavoista oli sittemmin luovuttu, ottamatta huomioon sitä, jatkuivatko näiden menettelytapojen mahdolliset kilpailunvastaiset vaikutukset edelleen vielä senkin jälkeen, kun kyseisistä menettelytavoista oli jo luovuttu. Valittaja mainitsee yhtenä tällaisena vaikutuksena erityisesti vaaran siitä, että menettelytapoihin ryhdytään uudestaan, jollei komissio tee päätöstä, jossa perustamissopimuksen 86 artiklan rikkominen todetaan.

70 On huomautettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 147 kohdassa, että "tutkittuaan asian tosiseikkoja huolellisesti komissiolla on yhteisöjen tuomioistuinten valvonnassa oikeus todeta, että koska kantelussa tarkoitetut toimijat ovat antaneet sitoumuksensa ja koska kantaja ei ole esittänyt todisteita siitä, että näitä sitoumuksia ei olisi noudatettu, kyseisen kantelun tutkimusta ei ole tarpeen jatkaa".

71 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 149—164 kohdassa tutkinut näin ollen yksityiskohtaisesti, olivatko valituksenalaisen tuomion 147 kohdassa mainitut edellytykset todellisuudessa täyttyneet kaikkien kolmen kantelussa syytetyn kansallisen postilaitoksen osalta myös siltä osin kuin kyse oli siitä vaarasta, että näihin menettelytapoihin ryhdytään uudestaan.

72 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siis vastannut täsmällisesti niihin huolenaiheisiin, jotka valittaja oli tuonut esiin tämän väitteen yhteydessä.

73 Viides valitusperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

Kuudes valitusperuste

74 Kuudennessa valitusperusteessaan valittaja väittää, että valituksenalaisessa tuomiossa perusteluvelvollisuus on laiminlyöty kolmella tavalla.

75 Valittajan mukaan ensimmäiseksi se, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 69 ja 121 kohdassa, ettei ensimmäisessä eikä toisessakaan riidanalaisessa päätöksessä ollut kyse siitä kantelun osasta, joka koski niitä perustamissopimuksen 85 artiklan vastaisia sopimuksia, jotka kansalliset postilaitokset olivat tehneet turvatakseen Maailman postiliiton 23 artiklan yhdenmukaisen täytäntöönpanon, on ristiriidassa muiden valituksenalaisen tuomion kohtien kanssa ja erityisesti sen 100 kohdan kanssa, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viittaa tällaisen sopimuksen olemassaoloon.

76 Tämä väite on hylättävä, koska valituksenalaisen tuomion 100 kohdassa ei viitata valittajan tarkoittamaan sopimukseen, vaan päätemaksujen yhdenmukaistamista koskevaan CEPT-sopimukseen.

77 Valittaja väittää toiseksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ollut epäjohdonmukainen, kun se on todennut valituksenalaisen tuomion 145 kohdassa, ettei komissio ollut toisessa riidanalaisessa päätöksessä tutkinut lopullisesti kyseisten menettelytapojen lainmukaisuutta perustamissopimuksen 86 artiklan kannalta, vaikka se on valituksenalaisen tuomion 105 kohdassa päätellyt, että "komissio on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että kaupallisten ABA-edelleenpostitusten keskeyttämiset eivät ole perustamissopimuksen 86 artiklassa tarkoitettua väärinkäyttöä". Tästä jälkimmäisestä kohdasta seuraa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut komission arvioineen lopullisesti 86 artiklan soveltuvuutta ABA-edelleenpostitusten keskeyttämisiin. Koska sama päätelmä on tehtävä ABC-edelleenpostituksen osalta, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt todeta, että toiseen riidanalaiseen päätökseen, joka koskee tämän kaltaista edelleenpostitusta, sisältyi sama oikeudellinen virhe.

78 Tätä väitettä ei voida hyväksyä. Kummankin riidanalaisen päätöksen kohde ja perustelut eroavat selvästi toisistaan, koska ensimmäinen riidanalainen päätös koskee ABA-edelleenpostitusta, toinen puolestaan ABC-edelleenpostitusta, minkä vuoksi ei voida katsoa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointia yhdestä näistä päätöksistä voitaisiin soveltaa välttämättä myös toiseen päätökseen.

79 Valituksenalaisen tuomion 145 kohdan toisesta virkkeestä ilmenee lisäksi selkeästi, että todetessaan, ettei komissio ollut tutkinut lopullisesti ABC-edelleenpostituksessa noudatettujen menettelytapojen lainmukaisuutta perustamissopimuksen 86 artiklan kannalta, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tarkoitti sitä, ettei komissio ollut tehnyt sellaista päätöstä, jossa oltaisiin todettu, oliko kyse tämän perustamissopimuksen artiklan rikkomisesta vai ei. Valittaja ei ole kyseenalaistanut tämän toteamuksen paikkansapitävyyttä.

80 Valittaja väittää kolmanneksi, että kun verrataan toisiinsa yhtäältä niitä perusteluja, joita ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on käyttänyt valituksen-

alaisen tuomion 169—171 kohdassa arvioidessaan komission toisessa riidanalaisessa päätöksessä omaksumaa kantaa, jonka mukaan Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan olemassaolo sellaisenaan ei välttämättä ole yhteisön kilpialusääntöjen vastaista ja että ainoastaan tässä määräyksessä tarkoitettujen toimintamahdollisuuksien käyttäminen voi tietyissä olosuhteissa — eli jäsenvaltioiden välillä — merkitä näiden sääntöjen rikkomista, ja toisaalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 99—101 kohdassa tekemiä toteamuksia, valittajan mukaan on selvästi todettava, että valituksenalaisen tuomion perustelut ovat ristiriitaiset.

81 Kolmas väite on hylättävä samoista syistä kuin sitä edeltänyt väite. Niissä valituksenalaisen tuomion kohdissa, joita valittaja on vertaillut ristiriitaisuuksia löytääkseen, on kyse eri riidanalaisista päätöksistä, jotka perustuvat eri syihin. Nämä valituksenalaisen tuomion kohdat eivät ole millään tavalla ristiriidassa keskenään, jos niitä tulkitaan omassa asiayhteydessään.

82 Kuudes valitusperuste on näin ollen kokonaan perusteeton.

Seitsemäs valitusperuste

83 Viimeisessä valitusperusteessaan valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen soveltaessaan harkintavallan väärinkäytön oikeudellista käsitettä ensinnäkin, koska se ei ole arvioinut kokonaisvaltaisesti kaikkia niitä asian kannalta merkityksellisiä ja yhtäpitäviä seikkoja, jotka valittaja oli esittänyt osoittaakseen, että harkintavaltaa oli esillä olevassa asiassa käytetty väärin, ja toiseksi, koska se on katsonut valituksenalaisen tuomion 193 kohdassa, ettei asian kannalta ollut merkityksellistä tarkastella sitä, miten komissio oli käsitellyt muita postitoimintaan liittyviä kanteluita tai oikeusriitoja sen määrittämiseksi, oliko riidanalaisten päätösten tekemisellä syyllistytty harkintavallan väärinkäyttöön.

84 Tältä osin on toisaalta todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt mitään oikeudellista virhettä soveltaessaan harkintavallan väärinkäytön oikeudellista käsitettä, koska se on tarkastellut erikseen ja yksityiskohtaisesti jokaista sellaista seikkaa, joihin valittaja oli vedonnut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa osoittaakseen, että kyse oli harkintavallan väärinkäytöstä, joten se on voinut lopulta päätellä, ettei yhtäkään näistä seikoista voitu pitää sellaisena objektiivisena ja asiaankuuluvana seikkana, jonka perusteella olisi voitu osoittaa, että esillä olevassa asiassa oli kyse harkintavallan väärinkäytöstä.

85 Toisaalta on todettava, että tällaista virhettä ei sisälly myöskään siihen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 193 kohdassa tekemään huomautukseen, jonka mukaan valittajan viittauksella siihen, miten komissio on käsitellyt muita postitoimintaan liittyviä kanteluita tai oikeudellisia asioita, jotka kuitenkin poikkeavat selvästi edelleenpostituksesta, ei ollut asian kannalta mitään merkitystä.

86 Seitsemäs valitusperuste on näin ollen perusteeton.

87 Koska kaikki valittajan esittämät valitusperusteet on hylätty, valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

88 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan muutoksenhakumenettelyyn 118 artiklan nojalla, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio ja Deutsche Post ovat vaatineet, että valittaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, ja koska valittaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Valitus hylätään.**

2) **International Express Carriers Conference (IECC) velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Rodríguez Iglesias	La Pergola	Wathelet
Puissochet	Jann	Sevón
Colneric	von Bahr	Timmermans

Julistettiin Luxemburgissa 17 päivänä toukokuuta 2001.

R. Grass — kirjaaja

G. C. Rodríguez Iglesias — presidentti